

Willem na 9 februari 1940.

A' j' van ze leven in de Westhoek passeert,
Kijk hem daar wroetelen, tot 's avonds late.
Specialist, in kromme karweien.
Ik h'e dienne mens nog goe gekend.
En al die passeert' hét hem daar gezien.
De slimste mens onder de zon.
Wie hét er hier 't stomste smoel van 't land ?.
Maar ie zong en dat was zeker, in een tale wel nie heel normaal.
Priet pret prot.
Maar ge zijt bedankt voor dat klein liedje tijd.
En als we feesten, dan is ie daar.
Is 't leven al nie lastig genoeg misschien ?.
Maar hij had in zijn herte een groot gedacht.
Van liedjes zingen krijg je vleugels.
Met veel zoete woordjes.
Mijn vaderland, mijn vlaanderland.
Over grenzen talen en rassen.
D'r wordt daar gevrijd en getrouwd.
Daarvoor moet je studeren, u helegans bediplomeren.
Zo bekom je 't aller kostelijkste schoonste luchtkasteel.

Willem, Willem, zij' j' wakker, excuseer voor 't derangement.

Smijt uw angst en verdriet van vandaag overboord.

Waar vind ik nog een lief, een lief om mee te trouwen.

Ik zong veel te veel weemoedige woorden.

In een land zonder liedjes weun ik niet.

Zo wordt de verbeelding voortdurend verwekt .

Voor 't lief van de dode soldaat.

Maar toda 'kreveere je ne quitte jamais.

Moest ik mijn leven ne keer meugen hergaan.

Welke richting wil je kiezen, kinderkes nu dat 't nog kan.

Vadertje vadertje, toe vertel voort.

Zwijgt en doe voort aan uw werk.

En dan stappen w' in een bootje.

Misschien moe 'k ik nu best een arke bouwen.

Misschien wordt ik daar were kind.

Muziek in de strate, muziek in 't café.

Zo mag het nu nog eeuwen duren.

D'r ligt in de keuken nog wat brood en wat kaas.

W' hén beuter en brood en van alles genoeg.

Spek en bonen, ruw geschat, voor zeven maal zeventig dagen,

boven op mijn patatten.

Mag ik 's avonds misschien niet meer eten?.

De kip eet de wormen, de mens eet de kip.

En onderweg zijn 't boterhammen met kaas en confituur.

O, wat een weelde, voor wie ooit honger leed.

Stel dat alles mij hier werd ontnomen.

Ik moet hier nog zovele regelen.

Dien bikini moet 't dorp weer uit.

Als 't kind in ons sterft, dan gaan we dood.

Mijn moeder hé mij also gebekt.

't hout leert geduld en bescheidenheid.

'k ben toch zo content al 't waait.

Op den duur kan je 'r wel tegen, kweek je eeltig taai dik vel.

Ach, 'k voele heel goed da'j' me niet en verstaat.

Den ene stottert, den andere zingt.

Vroeger was ik bang en ik hield mijne mond.

Ach wat chance dat de stove brand.

Mijn klein oud moederke, ga nu maar gaan slapen.

Je was op macht of roem of rijkdom of op tempels niet gesteld.

Dan zal grootvader zingen.

Rune zo zalig, Rune een beetje God.

We gaan nog ooit reïncarneren, we gaan elkaar nog were zien.

Der zijn der hier misschien veel te vele.

Hé je 't geluk van lange te leven.

Doodsoorzaak meestal onbekend.

Een groot raadsel is de mens vanbinnen.

Ons lot is soms niet te doorgronden.

Later wordt almaar korter.

Daarom zingen w' al maar meer, zing heel Vlaanderen dit refrein,

Ik en mijn lief, da'k zo geiren zie.

Doet open bange blanke man.

En iedere lente hé 'k diepe gezucht.

Ook voor u mijn gestorven nonkels.

Zou den dokter kunnen helpen, d'n engel Gods, 't doet er niet toe.

De schrokkerige dood 'n kent geen ontzag.

Dit is geen lied, 't is hakketak, dit is geen verhaal, 't is bric-à- brac

'k heb het (nie) zelve gemaakt en 'k versta het ook niet.

Gust

Om de slotletter te vinden hék de computer afgezet.